

ført en Enke, som har 8 Børn. Hun faar nu til hvert Barn 20 Kr. om Aaret. Hvis hun i Stedet for kunde faa det, som er foreslaaet fra min Side, 60 Kr. om Aaret for hvert Barn, vilde det være en overordentlig stor Hjælp for hende.

Jeg maa desværre her udtale, at jeg nærer ikke noget Haab om, at dette af mig stillede Forslag skal gaa igennem. Vi have jo allerede ved Finanslovens 2den Behandling hørt Ministeriets Chef udtale sig herom. Han udtalte disse bekendte Ord: Human eller inhuman, det er mig ligegyldigt, blot der er mange Arbejdere, blot der er Milt om Statens Arbejde, saa er Lønningen ogsaa god nok. Der er ingen Udbytter, ingen Kapitalist, som kunde udtale noget mere haardhjertet end Regeringens Chef her har udtalt, og naar det er Regeringens Standpunkt, er det en Selvsølge, at der ikke er noget at stille op med den Regering i denne Retning. Regeringen vil selvfølgelig ikke bøje sig for et Forslag som mit. Men selv om en Regering er Modstander af saadanne Forslag, have vi dog set, at de kunne gennemføres. Saa skal der selvfølgelig være Enighed i Folketinget om dem, og det er her jo ikke. Tværtimod, her er Enighed om at stemme Forslaget ud. Der indtræder det mærkelige Tilfælde, at naar der fremsættes saadanne Krav fra Arbejdernes Side, udvistes al Partifarve, Venstre, Højre, moderate smelte sammen til et enigt Parti med det ene Maal: at stemme disse Fordringer ud, at stille sig mod Arbejdernes retfærdige og billige Krav. Alt det Smaakævl, der ellers kan være mellem Partierne, forsvinder fuldstændig under den fælles Fane, der samler dem. Naar, jeg skal ikke beklage mig herover. Det kan maasse være godt for noget, at Tingene stille sig paa den Maade. At Arbejderpartiet, Arbejderbevægelsen, møder Modstand og Modgang, kan den ganske sikkert have godt af, som enhver Bevægelse, der kæmper sig frem, har godt af at møde Modgang og Modstand. Det har sin store Betydning for Arbejderne, for naar de behandles saaledes Gang efter Gang, lære de at blive klassebevidste, at søle sig som en Samsundsklasse for sig, de lære at forstaa, at det er sandt, hvad Forfatteren siger i det ny Stykke „Modne Mænd“, at der gives overhovedet kun to Slags Mennesker her i Verden: Socialisterne og „vi andre“. Jeg tror, det er sandt, hvad der udtales i den Replik, og jeg tror, at det kommer til at staa klart for Arbejderne, at de maa søle sig som en Klasse for sig. De ville lære at forstaa, at hvis de ville naa noget, have de kun een Ting at gøre: slutte sig sammen og

stole paa sig selv, paa deres eget Værd. Det blev over for de Endringsforslag, jeg stillede til Finanslovens 2den Behandling, udtalt af det ærede Medlem for Afsens (Berntsen), at disse Forslag ikke vare andet end Paradehefte. Nu er det mig ligegyldigt, hvad ærede Medlemmer ville kalde dette Forslag, men jeg vil sige, at der er det mærkelige ved disse Paradehefte, at selv om Folketinget, selv om Rigsdagen slaar dem ihjel i Dag, springe de lyslevende omkring ude i Befolkningen igen i Morgen. Det er en given Sag. Derimod stilles der Forslag frem fra anden Side, som jeg ikke skal betegne som Paradehefte, men som døde Dorst. Naar de en Gang ere slaaede ihjel, er der intet Menneske hverken i Rigsdagen eller uden for Rigsdagen, der bryder sig det mindste om dem eller kan mindes dem. Men, som sagt, der er det gode ved disse mine Forslag, at de leve ude i Befolkningen, og det er min Overbevisning, at naar vi til Sommer komme ud og tale ved Vælgermøder, ville disse saakaldte Paradehefte springe levende omkring, og det Spørgsmaal vil blive stillet til de Repræsentanter, som have været med til at staa disse Forslag ned: Hvorfor have I gjort det? Hvad er eders Grunde dertil?

J. Sprensen: Jeg føler mig forpligtet til at sige det ærede Finansudvalg Tak, fordi det har opstillet Endringsforslaget under Nr. 4. Det er jo rigtignok kun Fler-tallet, der har stillet det, men efter de velvillige Udtalelser, vi nylig hørte af det ærede Medlem for Fredensborg (S. Hage), fik jeg den Opfattelse, at han for sit Vedkommende egentlig ikke havde noget imod denne Rentenedsættelse. Det var kun den Omstændighed, at den ærede Finansminister ikke vilde gaa ind derpaa, der hindrede ham i at slutte sig til Forslaget. Man kan altsaa gaa ud fra, at det er omtrent hele Finansudvalgets Mening, at en saadan Rentenedsættelse bør finde Sted, og Forslaget er jo kun stillet i Lighed med det, der blev vedtaget ved 2den Behandling angaaende det øvrige Domænegods, der sælges efter Loven af 8de April 1851. Følgte Forholdets hele Karakter mener jeg ogsaa, at disse to Ting bør følges ad. Der kan nok diskuteres om, hvorvidt det er Prioritet eller Grundhyrde eller noget af begge Dele, der her er Tale om, men jeg har dog haft Lejlighed til at se en Skrivelse, som vi have modtaget i et andet Udvalg, hvori det — som det hed sig efter Konference med den ærede Finansminister — var godtgjort, at disse Restskøbesummer bleve modtagne til Indbetaling, at det endogsaa sker afdragsvis.